

åtminstone i hufvudsakliga delar fullbordas under loppet af 3 år, för en kostnad af omkring 5,000 kronor om året, och således i sin helhet ej öfverstiga 15,000 kronor, hvilket belopp åter ungefärligen motsvarar, hvad Riksdagen förut anvisat till inköp och ordnande af de Sandbergsska samlingarna. Det registrerings- eller kompletteringsarbete, hvilket derefter möjligen kunde återstå, borde sedermera utan synnerlig tidsutdrägt kunna utföras af arkivets egna tjenstemän.

Jag tillåter mig alltså föreslå,

att, till ordnande och registrerande företrädesvis af ännu oordnade delar af kammararkivets handlingar, Riksdagen måtte anslå ett belopp af 15,000 kronor och deraf på extra stat för år 1898 anvisa 5,000 kronor, att ställas till disposition af kammarkollegium, mot den redovisning och kontroll, som Riksdagen eller Kongl. Maj:t kan finna lämpligt att föreskrifva.

Stockholm den 29 januari 1897.

J. Johansson
från Noraskog.

I motionens syfte instämma:

C. T. Odhner.

Ernst Carlson.

S. J. Boëthius.

N:o 97.

Af herr **O. Olsson** i Stockholm, *om tullfrihet för yttre emballage till tullpliktiga varor.*

Uti nu gällande tulltaxa af den 8 juni 1892 finnas under alla rubriker, afseende manufaktur- och s. k. korta varor, en anmärkning, innefattande

Bih. till Riksd. Prot. 1897. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 24 Häft.

bestämmelse, att vid tullbehandling afdrag i vigten ej medgifves för askar, pappersomslag, inlägg etc.

Dessa anmärkningar hafva uppväckt stor ovilja bland våra importörer, och detta med fullt fog, då man nemligen betänker, att en varupost, bestående af t. ex. artificiella blommor, plymer, sidenband eller annat dylikt, finnes inpackad uti en ask eller låda, vare sig af tunnt bräde eller papp, men i alla fall vägande mycket mer än sjelfva varan, och att tullavgiften för varan är stäld så högt, att ingen jemförelse kan ega rum emellan dess och emballagets värde, hvilket senare dessutom vanligtvis är lika med noll, samt att till och med detta emballage är en orsak till utgifter, i det man måste bortföra detsamma för att befrias från skräp.

Till följd af berörda anmärkning har exportören och stundom vidtagit den för importören högst olämpliga och skadliga åtgärden att inpacka fina och lätta, men ömtåliga varor uti så tunna och bräckliga omslag, att varan vid framkomsten befunnits skadad — detta åtgörande naturligtvis i den välmenande afsigt att derigenom minska tullavgiften.

Hvilket motiv, som legat till grund för ifrågavarande bestämmelse, har jag ej kunnat utröna, dock tror jag icke, att det afsett en förhöjd tullinkomst, men att bestämmelsen är misslyckad och föranlett känbara förluster för importörerna, torde vara uppenbart för en och hvar, som har att skaffa med tullbehandling af importerade finare och lätta varor eller i allmänhet s. k. manufaktur- och korta varor; ty enligt nu gällande tulltaxa måste allt emballage vägas och draga tull jemte och, märk väl, *lika* med den vara, som de omsluta, och det händer icke sällan, utan tvärt om mycket ofta, att sjelfva varan kan hafva ett värde af hundratals kronor, men ändock icke innehålla större vikt än dess emballage. Följden här af är ju rätt enkel att uträkna. Det har till och med gått så långt i orimlighet, att trälådor med spikade lock måst draga tull lika med den vara, de emballerat — detta gifvetvis till följd af den osäkerhet i tolkningen af tulltaxeanmärkningarne, som uppstått och uppstår hos tulltjenstemännen.

Före nu gällande tulltaxas tillkomst åtnjoto manufakturvaror tара afdrag för hvarje emballage; men genom nu anmärkta förhållanden blifva importörerna betungade, ofta på ett oskäligt sätt, med tullavgift för värdelösa emballage. — Om nu någon, mot förmodan, skulle anse skäligt, att tull bör erläggas för värdelösa askar och lådor etc., hvori varor finnas inpackade, så må det vara, men då böra åtminstone dessa emballage icke förtullas efter det värde, som den inneslutna varan eger; dock anser jag, att tull å emballage är orättvis.

Jag får, på grund häraf, anhålla,

att Riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring i nu gällande tulltaxa, att alla yttre emballage, vare sig af trä, metall, papp, väf eller annat material, skola vara tullfria, samt att, i följd häraf, nu förekommande anmärkningar om att afdrag i vigten ej får ske för omslag bortfalla ur tulltaxan.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1897.

Olof Olsson.

N:o 98.

Af herr **S. J. Kardell**, om *ändrad lydelse af 3 § 1 mom. i förordningen angående mantalsskrifning.*

Långa voro de förhandlingar, som föregingo den nya mantalsskrifningsförordningens införande. På Riksdagens begäran 1871 om en ny sådan förordning följde samma år en kongl. komité, hvilken redan året derpå aflemnade förslag, som dock blef dödfödt, i ty att det aldrig kom inför Riksdagens ögon. 1889 års Riksdag erinrade vederbörande om den föregående, då 18-åriga skrifvelsen och begärde ett förslag »om möjligt till nästa riksdag» hvarpå Kongl. Maj:t skyndade att uppdraga frågan åt nya komiterade. Dessa fullgjorde sitt uppdrag, men innan alla myndigheter blifvit hörda och alla jemkningar företagna, hade ytterligare några år gått, och först den 30 november 1893 kunde Kongl. Maj:ts förslag blifva färdigt, så att det ändt-